

Hồi 13

Cờ Tàn Hồn Loạn – Biến Thế Khó Lường

T

hượng Quan Phi Phụng chậm rãi nói:

- Thân Hồng, người hãy nói cho bọn họ nghe.

Đại hán sử dụng thiết chùy bước lên trước, nói:

- Bọn tại hạ hai người phụng mệnh chủ nhân đưa một phong thư đến Thiên Ngô đạo trưởng. Thiên Ngô đạo trưởng biết bọn tại hạ muốn đi Dương Châu nên lão xem xong thư của tề chủ nhân thì quay vào thư phòng viết bức thư này nhờ bọn tại hạ mang đến Dương Châu giao cho các vị.

Phi Phụng tiếp lời:

- Cũng may là ta biết các vị muốn đến Sở gia tìm ta thanh toán nên nhân tiện ta mang phong thư này đến cho các vị. Hiện tại các vị còn muốn thanh toán với ta nữa không?

Nếu những lời Thân Hồng nói là thật, chưởng môn phái Hoa Sơn đã nhờ thuộc hạ của Thượng Quan Vân Long chuyển giao thủ dụ cho đệ tử bản phái thì người của phái Hoa Sơn làm sao có thể gây khó dễ đối với nữ nhi của Thượng Quan Vân Long?

Thần sắc của Thiên Cơ đạo nhân lúc nàu rất khó coi, lão không để ý gì đến Phi Phụng mà chú mục nhìn Thân Hồng rồi hỏi:

- Chưởng môn sư huynh của bọn ta có thư hồi âm cho chủ nhân của các người không?

Thân Hồng nói:

- Không có thư tín mà chỉ có khẩu tín, Thiên Ngô đạo trưởng bảo bọn tại hạ bẩm báo với tề chủ nhân là lão đã biết sự tình. Lão đa tạ hảo ý của tề chủ nhân.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Thứ lỗi cho ta nói mấy câu vô lễ, đại danh của người ta chỉ mới nghe lần đầu. Như vậy ở chỗ Thượng Quan tiên sinh, e rằng người không phải là nhân vật có vai vế.

Thân Hồng thản nhiên nói:

- Không sai, bọn tại hạ chỉ là vô danh tiểu tốt, chạy việc cho tề chủ nhân mà thôi.

Thiên Cơ nói:

- Nói như vậy thì ta không thể không có chút hoài nghi về việc tề chưởng môn sư huynh phó thác việc này cho các người.

Lão giơ cao phong thư lên rồi nói tiếp:

- Các vị đồng môn đã xem qua rồi nhé, cách thức phong thư này dường như cũng có chỗ không đúng.

Nên biết Thiên Ngô đạo nhân xưa nay nhu nhược, bất đoán, mọi việc lớn nhỏ của phái Hoa Sơn phần lớn là lấy quyết định của Thiên Cơ đạo nhân. Lần này Thiên Cơ đạo nhân

soái lãnh đệ tử hạ sơn nên càng là trưởng bối của đồng môn. Án theo lẽ đó nên Thiên Ngô không thể không khách khí với Thiên Cơ mà hạ dụ cho lão. Dù phải hạ dụ cho đệ tử đi nữa, thì lẽ ra cũng phải do Thiên Cơ thay mặt truyền dụ. Nhưng phong thư này chỉ viết: “Tự dụ đệ tử bản phái”, căn bản không đề cập đến tên tuổi Thiên Cơ, như vậy chẳng khác gì xem lão cũng như mọi đệ tử khác.

Ngọc Hư Tử lên tiếng:

- Khi Thiên Ngô đạo trưởng giao phong thư này cho Thân Hồng thì bản đạo có mặt tại hiện trường.

Thiên Cơ nói:

- Lúc đó người không xem qua phong thư này à?

Ngọc Hư Tử tỏ vẻ không vui, lão nói:

- Các hạ cho rằng ta có thể xem lén thư tín của người khác sao?

Thiên Cơ nói:

- Ta không có ý đó, nhưng người đã không xem qua thì làm sao biết phong thư này là nguyên bản?

Thân Hồng phát lộ, lớn tiếng nói:

- Lão nói vậy là có ý gì?

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ta không biết phong thư mà tề chưởng môn sư huynh nhờ người chuyển là viết cho ai, nhưng ta biết Công Dã Hoằng tiên sinh của quý phái rất sở trường về việc sao chép tự họa. Công Dã Hoằng thừa sức giả mạo bút tích của tề sư huynh để viết một phong thư khác.

Ngọc Hư Tử không nhin được nên buột miệng nói:

- Thiên Cơ đạo huynh, ta không dám nói đạo huynh đem lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, nhưng hôm đó ta là người tại trường, ta cũng từng nghe Thiên Ngô đạo trưởng muốn các vị hồi sơn.

Thiên Cơ cười nhạt rồi nói:

- Ngọc Hư Tử, ta tin người là quân tử, nhưng hai vị nhân huynh này bình sinh ta không quen biết, còn vị Thượng Quan cô nương kia ta cũng chỉ biết là bằng hữu của Vệ Thiên Nguyên.

Ý câu này lão muốn nói là đối với bọn họ, lão không thể tin được.

Nhìn thấy tình thế giằng co nên Dao Quang Tán Nhân lên tiếng:

- Ta thấy đây là bút tích của chưởng môn sư huynh, chứ không nghi ngờ gì nữa.

Thiên Cơ đạo nhân hừ một tiếng rồi nói:

- Làm sao biết được?

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Chưởng môn sư huynh thường dùng bút pháp chữ thảo để viết thư dụ nên có thói quen là viết thiếu một nét sau chữ “nhân”. Thói quen này của chưởng môn sư huynh, người ngoài không thể biết được.

Thiên Cơ đạo nhân á khẩu, hồi lâu sau lão mới nói:

- Dù là thật đi nữa thì chuyện lần này là do ta phát thiếp mời bằng hữu, khi đến đây các người cũng từng đồng ý là do ta cầm lái. Bây giờ há có thể bỏ ngang giữa đường lấy đầu hổ làm đuôi xà?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Thế à, thì ra lão là người lãnh đạo bọn họ để đối phó với ta và Vệ Thiên Nguyên. Được, lão đã muốn làm đầu hổ thì làm đến cùng vậy. Ta muốn xem lão là đầu hổ hay đầu chuột đây.

Ý tứ rất rõ ràng, tức là nàng muốn đơn đả độc đấu với đối phương.

Bình thời Thiên Cơ đạo nhân cũng đã úy kỵ ảo kiếm của Phi Phụng rồi, hiện tại đã qua một trường hỗn chiến, công lực của lão chưa kịp hồi phục nên càng không nắm chắc phần thắng. Tuy nhiên lão vẫn cứng đầu, nói:

- Đánh thì đánh, lẽ nào ta lại sợ người?

Ngoài miệng nói không sợ nhưng thực ra trong lòng lão rất hoang mang. Dao Quang Tán Nhân vội lên tiếng:

- Sư huynh, đây không phải là lúc tức khí, xin hãy nghe muội nói một lời.

Thiên Cơ có cơ hội hoãn nên hỏi ngay:

- Được, sư muội muốn nói gì?

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Muội cho rằng không chuyện gì quan trọng hơn chuyện báo thù cho tiền chưởng môn sư huynh. Thiên Ngộ sư huynh đã nói phán đoán trước đây phi sự thực, tức là không liên quan gì đến Tề Cẩm Minh, Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Vân Long. Chưởng môn sư huynh đã muốn chúng ta lập tức hồi sơn, chúng ta há có thể làm trái mệnh lệnh của chưởng môn hiện nhiệm sao?

Thiên Sách, Thiên Khu đều sợ tái chiến nên vừa nghe thì đồng thanh cho là đúng. Thiên Cơ tuy ngoài miệng nói cứng nhưng thực ra trong lòng đã hoang mang vì vậy đây là cơ hội để lão thực hiện hoãn binh chi kế. Lão nói:

- Mọi người đã chủ trương như vậy thì đành hồi sơn rồi hãy nói tiếp. Họ Vệ kia, món nợ này ta ghi nhớ đấy, ngày sau sẽ tìm người thanh toán.

Tề Tấu Ngọc bị lão bức hiếp nên khí hận chưa tiêu, cướp lời nói:

- Lão mũi trâu, đạo sĩ thú, món nợ này Vệ sư huynh không thanh toán với lão thì ta cũng tìm lão thanh toán thôi.

Sở Kinh Tùng không muốn phát sinh thêm hiềm khích nên vội nói:

- Ngọc nhi, không cần đa ngôn nữa. Người đi thăm... a, mẫu thân của người cũng đã ra rồi kìa.

Lời vừa dứt thì quả nhiên có Sở phu nhân Trang Anh Nam từ ngoài sân viện đang bước đến. Tề Tấu Ngọc vừa chạy đến trước vừa nói:

- Mẫu thân, tiểu nữ ở đây, tiểu nữ không sao cả.

Hai mẹ con chưa kịp tương hội thì chợt nghe có người kêu lên:

- Sư muội, nàng mau quay lại!

Thì ra người này là Quách Hoàn Tế, hắn đang gọi sư muội của hắn là Từ Miên Dao. Từ Miên Dao đầu bù tóc rối vừa chạy vừa kêu:

- Không cần lo cho ta, ta phải đi hỏi Sở bá bá là tại sao lão đi giúp tiểu ma đầu họ Vệ kia?

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một bóng người từ sau hòn giả sơn phóng ra chụp nàng lại và nói:

- Đúng rồi, người muốn báo phụ thù thì phải dựa vào Tiêu thế gia. Tiêu đại công tử đang mong nhớ người, hãy theo ta quay về đi.

Nhân vật này không phải ai xa lạ mà chính là thuộc hạ do Tiêu Chí Dao phái đến, hắn là Hàn Trụ Quốc. Nguyên hắn đã cùng tàn binh bỏ chạy nhưng lợi dụng sân viện rộng lớn có nhiều giả sơn cây cảnh và mọi người chú ý vào cuộc đấu khẩu giữa Phi Phụng và Thiên Cơ nên hắn ẩn thân nán lại chờ đợi biến cố. Không ngờ sự chờ đợi của hắn đã có kết quả ngoài mong đợi.

Trang Anh Nam đang đi tới và thấy vậy thì kinh ngạc không thôi, bà vội tung người tới trước, và phát tay áo xuất chưởng ngay. Chỉ nghe “bốp” một tiếng, da mặt Hàn Trụ Quốc lập tức nổi gân, da rách máu tươm, cũng may là hắn chưa bị đánh trúng mắt. Nói thì chậm nhưng tình thế diễn ra rất nhanh. Hàn Trụ Quốc lập tức nhắc Từ Miên Dao lên làm lá chắn để ngăn Sở phu nhân.

Hắn đưa chủ thủ kê vào cổ Từ Miên Dao và cười nhạt, nói:

- Ta không biết nên xưng hô với người là Tề phu nhân hay là Sở phu nhân, nhưng bất luận là ai thì cũng không được động đến vị Từ cô nương này. Cô ta là người mà Tiêu công tử của bọn ta cần. Tiêu công tử có dặn dò, nếu bất sống không xong thì giết chết cũng được. Bây giờ người muốn cướp cô ta đi thì ta sẽ giết cô ta trước. Ta nói cho người biết, thanh chủ thủ của ta đã tẩm chất kịch độc rồi đấy.

Sở phu nhân sợ đánh chuột vỡ đồ nhà nên dù có bản lĩnh cao cường cũng đành thúc thủ vô kế.

Thượng Quan Phi Phụng bỗng nhiên bước tới trước và cười hì hì rồi nói:

- Các người chẳng qua là cần người mà thôi, ta đến để trao đổi cho Từ cô nương thế nào? Các người áp giải ta về kinh sư giao cho Tiêu Chí Dao thì nhất định công lao sẽ to lớn hơn nhiều.

Hàn Trụ Quốc tuy động lòng nhưng trầm nghĩ:

- “Ta làm sao dám dây vào ả yêu nữ này?”

Nghĩ đoạn hắn lớn tiếng nói:

- Người chờ qua đây, bọn ta chỉ cần Từ cô nương thôi.

Phi Phụng nói:

- Thế thì khiến cho ta thật đau lòng, ta muốn dâng tặng cho người ta mà người ta chẳng xem ta ra gì cả.

Nàng vừa dứt lời thì đột nhiên thấy ánh hàn quang lóe lên, thân hình Hàn Trụ Quốc lảo lư rồi ngã ra đất, không kịp kêu lên một tiếng. Thủ pháp xuất thủ của Phi Phụng vừa nhanh vừa hiểm lại vừa chuẩn xác khiến Sở phu nhân không thể không kinh tâm động phách.

Thượng Quan Phi Phụng tra kiếm vào vỏ rồi mới mỉm cười nói:

- Người coi ta chẳng ra gì nên ta đành phải giết người thôi.

Từ Miên Dao vừa thoát khỏi tay Hàn Trụ Quốc, tâm thần còn hoang mang cùng cực nên đứng ngẩn người như trời trồng. Quách Hoàn Tế chạy tới đỡ nàng và nói:

- Sư muội, nàng còn không mau tạ ân cứu mạng của Thượng Quan cô nương?

Từ Miên Dao vẫn chưa bình phục thần trí, nàng nhìn Phi Phụng rồi ấp úng nói không ra lời.

Phi Phụng cười ha ha một tràng rồi nói:

- Không có gì phải tạ. Ta biết nàng và Thiên Nguyên có chút hiềm khích và chuyện đó ta cũng từng giúp Thiên Nguyên. Ân ân oán oán có thể hóa giải là được rồi.

Từ Miên Dao còn có thể nói được gì nữa?

Nàng thầm nghĩ:

- “Kỳ thực phụ thân của ta cũng có tội, lẽ nào ta còn có thể trông nhờ Tiêu Chí Dao báo thù cho ta?”

Nghĩ đoạn nàng không lên tiếng mà mặc nhiên công nhận điều kiện của đối phương rồi theo Quách Hoàn Tế mà đi.

Vệ Thiên Nguyên quay sang nói với Sở Kinh Tùng:

- Sở đại hiệp, lần này đều do tại hạ mà làm liên lụy đến đại hiệp.

Lúc này người của phái Hoa Sơn đều đã bỏ đi, bọn người hiệp nghĩa đạo chân giả hỗn tạp do Thiên Cơ đạo nhân mời đến cũng lạng lế rút lui, thuộc hạ của Tiêu Chí Dao do Lỗ Đình Phương thống lĩnh cũng cao chạy xa bay. Tuy nhiên, trên mặt đất còn đến mười mấy thi thể, quá bán là người của Tiêu Chí Dao.

Sở Kinh Tùng gượng cười nói:

- Vệ thiếu hiệp, đừng nên nói những lời như vậy. Tiêu Chí Dao đã sớm hoài nghi ta, dù không có chuyện này của thiếu hiệp thì ta cũng không thể an cư tại gia. Xin thứ lỗi, ta không thể tiễn thiếu hiệp.

Sở phu nhân bước lên trước, nói:

- Vệ hiền đệ, nếu người có cơ hội gặp phụ thân Ngọc nhi...

Vệ Thiên Nguyên đỡ lời:

- Xin sư thẩm cứ dặn dò.

Nói đoạn chàng chợt cảm thấy xưng hô “sư thẩm” (thê tử của sư thúc) không ổn nên vội tránh ánh mắt của Trang Anh Nam.

Dường như Trang Anh Nam không biết nói thế nào cho phải nên ngập ngừng một lúc lâu mới nói:

- Nếu người có cơ hội gặp phụ thân của Ngọc nhi thì chuyển giúp ta một câu khẩu tín. Nói rằng Ngọc nhi đang ở chỗ ta nên không có gì phải lo lắng.

Vệ Thiên Nguyên nhận lời xong thì quay sang nói với Tề Tấu Ngọc:

- Sư muội, may mà đêm nay có nàng giúp đỡ.

Chàng cũng không biết nói thế nào cho phải, bởi lẽ trước đây thì giữa bọn họ quyết không thể có những lời khách khí như vậy.

Tề Tấu Ngọc thần trí càng mơ hồ, nói:

- Chúc mừng sư huynh tìm được một vị sư tẩu tài mạo song toàn!

Vệ Thiên Nguyên biết nàng đã nghe những lời khẩu cầu của chàng trước linh đường Khương Tuyết Quân nên đành cười gượng mà thôi.

Phi Phụng thần nhiên mỉm cười với Tấu Ngọc rồi nói:

- Đa tạ lời khen tặng, ta và chàng chỉ mới định thân, chưa chắc sẽ là sư tẩu của nàng.

Vệ Thiên Nguyên tự trấn an rồi nói:

- Sư muội, xin nàng nói cho ta biết, di thể của Tuyết Quân hiện ở đâu? An táng chưa? Linh đường tối qua là chuyện thế nào vậy?

Tề Tấu Ngọc không trả lời vấn đề chàng hỏi, mà lạnh lùng nói:

- Huynh còn nhớ đến Tuyết Quân tử tử à? Vậy thì muội phải thay cô ta cảm ơn sư huynh thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta đến đây cốt yếu là muội lo liệu hậu sự cho cô ta.

Sở Thiên Thư lên tiếng:

- Nghe nói di thể của cô ta do ai đó chuyển đi sau cuộc chiến Bí Ma Nhai, là ai thì bọn ta không biết nhưng trong tương lai nhất định người sẽ biết. Tuyết Quân là sư muội của ta, linh đường này là do huynh muội ta lập cho cô ta để tỏ chút lòng hoài niệm mà thôi.

Khi chàng nói đến câu “trong tương lai nhất định người sẽ biết” thì mục quang của chàng liếc nhìn qua Phi Phụng.

Tề Tấu Ngọc lạnh lùng nói:

- Vệ sư huynh, muội thay Tuyết Quân tử tử đa tạ sư huynh đã phúng tế cô ta, nhưng muội không muốn thấy sư huynh nữa, sư huynh hãy đi đi!

Vệ Thiên Nguyên chợt cảm thấy cõi lòng xót xa, trước mắt hoa lên, thân hình tựa như ngọn đuốc trước gió, lắc lư muốn khụy xuống. Chàng trúng độc đã nhiều canh giờ, hiện tại bị cảm xúc chế ngự nên không chịu đựng được nữa.

Trang Anh Nam liền nói:

- Ôi, Ngọc nhi, làm sao người có thể giận sư huynh của người như thế?

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ sẽ giải độc cho chàng, không việc gì đâu.

Nói đoạn nàng điểm huyết ngủ của Vệ Thiên Nguyên rồi bảo thuộc hạ chuẩn bị xa mã đưa chàng đi.

Người của Sở gia đều lảng tránh, chỉ có Đinh Bột đi theo tiễn đưa. Vừa đi lão vừa nói:

- Thượng Quan cô nương, lão phu phải thỉnh tội cô nương rồi. Vở kịch này, ôi, thật không ngờ...

Phi Phụng nói:

- Vở kịch này lão đã diễn rất hay, việc gì phải thỉnh tội?

Thì ra vở kịch này là do nàng và Đinh Bột an bày.

Đinh Bột nói:

- Lão phu tuy không hoang tưởng nhưng chẳng ngờ vở kịch này tựa hồ như lộng giả thành chân. Nếu cô nương không đến kịp thời thì sợ rằng lão phu không thể rời được hí đài.

Phi Phụng nói:

- Nửa vở đầu là diễn kịch nhưng nửa vở sau không phải là kịch nữa.

Đinh Bột nói:

- Nhưng lão phu còn có một chuyện chưa rõ...

- Lão kỳ quái là tại sao ta đến kịp thời phải không? Án chiếu theo kịch bản ban đầu thì ta vốn không cần đến Sở gia tham gia vở kịch này.

- Cô nương đã nghe được gì chăng?

- Không sai, vì ta biết có kẻ muốn hát chung hí đài với chúng ta nên ta phải đến tống cổ bọn chúng xuống hí đài. Sau đêm chia tay với lão ở Bảo Định thì ta đã biết Tiêu Chí Dao phái người nam hạ, sau đó lại gặp vị đại thiếu gia bảo bối của Tiêu Chí Dao ở Kim Lăng.

- Bọn thuộc hạ của Tiêu Chí Dao còn dễ đối phó, nhưng bọn người phái Hoa Sơn hành sự có chỗ khiến lão phu thật không ngờ. Thứ nhất, lão phu không hiểu tại sao bọn chúng lại có thâm thù đại hận với Tề gia. Trước đây bọn chúng vu oan cho đại thiếu gia của lão phu, bây giờ lại đổ tội cho Vệ thiếu gia. Thứ hai, trong lúc thuộc hạ của cô nương động thủ với thuộc hạ của Tiêu Chí Dao thì bọn chúng chỉ giúp cho người của Tiêu Chí Dao.

- Kỳ thực ta cũng không ngờ bọn Thiên Cơ lại đến nhanh như thế. Nhưng nhất định lão phu phải đến đối phó với ta và Vệ Thiên Nguyên, điều đó ta đã lường trước.

Đinh Bột ngạc nhiên nói:

- Cô nương đã sớm liệu đoán chuyện này?

Phi Phụng nói:

- Đúng vậy, chẳng bao lâu nữa lão sẽ rõ. Đây, lão yên tâm để ta đưa Vệ thiếu gia của lão đi chứ?

Đinh Bột nói:

- Giao phó Vệ thiếu gia cho cô nương chính là tâm nguyện của lão phu và Tề thiếu gia. Tiểu thư nhà lão không hiểu chuyện nên có điều gì đắc tội mong cô nương chớ trách nhé.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Ta làm sao trách cô ta được. Vở kịch này thực ra cũng chỉ vì tiểu thư nhà lão mà diễn thôi. Cô ta và công tử Sở gia theo tình hình tối qua mà đoán thì chắc sẽ biến huynh muội thành phu phụ thôi. Đó mới là tâm nguyện lớn nhất của chủ nhân nhà lão phải không?

Đinh Bộ nói:

- Đa tạ cô nương đã thành toàn cho bọn họ!

Phi Phụng nói:

- Được, vậy thì lão có thể yên tâm quay về rồi đấy.

Nói đoạn nàng bước lại bên cỗ xe, sờ thử mạch của chàng đã gần bình phục nên vui mừng thầm nghĩ:

- “Xem ra nội công của chàng tăng tiến hơn trước nhiều rồi. Tuy chàng đã uống một viên Bích Linh Đan và trúng độc cũng không lợi hại lắm nhưng nếu nội công chưa đạt đến một trình độ hỏa hầu nhất định thì tuyệt đối không thể có chuyển biến tốt nhanh thế này.”

Thân Hồng tiến lại gần mỉm cười, nói:

- Việc lần này tuy gặp chút phiền phức ngoài ý muốn nhưng chung quy vẫn có thể nói là thuận lợi. Xin chúc mừng cô nương!

Phi Phụng nói:

- Mau đánh xe đi, nhớ là phải nhẹ nhàng chớ làm kinh động chàng.

Nàng đâu biết trình độ nội công của Vệ Thiên Nguyên còn cao hơn nàng phán đoán, lúc này tuy vẫn trong trạng thái mê ngủ nhưng chàng đã có chút trí giác mơ hồ.

*

* *

Khi Vệ Thiên Nguyên tỉnh dậy thì đã thấy đến trang viện của Công Dã Hoàng rồi. Chàng mở mắt ra và thấy Phi Phụng đang ở bên cạnh. Nàng nói:

- Tốt rồi, đã tỉnh lại thì chàng nên ăn một chút trước nhé!

Vệ Thiên Nguyên gượng cười, nói:

- Không ngờ chuyện lần trước nơi cổ miếu lại tái diễn. Đây là lần thứ hai nàng chăm sóc cho ta.

Phi Phụng nói:

- Lần này khác trước, lần trước chàng trúng độc chưởng của Mộ Dung Thùy, độc chưởng của lão quái vật đó lợi hại hơn độc dược trên ám khí của Hàn Trụ Quốc nhiều. Lần này muội đảm bảo nội trong hai ngày là chàng có thể bình phục lại như thường.

Sau khi ăn bát cháo nóng do chính tay Phi Phụng nấu thì thần trí của Vệ Thiên Nguyên tỉnh táo rất nhiều, chàng hỏi:

- Đinh đại thúc đâu?

Chàng nói nhớ mang máng là hình như Đinh Bộ có đưa tiễn nên mới hỏi như vậy.

Phi Phụng đáp:

- Lão đã trở về rồi.
- Hình như nàng và lão ta có đàm thoại, phải không? Lão có trách ta không theo lão quay về không?
- Chàng có nghe muội nói chuyện với lão ta à?
- Ta cũng chẳng biết có phải nằm mộng hay không, chỉ nghe loáng thoáng là lão có gọi đến tên ta. Nhưng ta nghĩ lão đã đưa tiền thì tất phải có nói với nàng vài câu.
- Lão có nói với muội một chuyện, nhưng thực ra muội đã sớm liệu đoán chuyện này.
- Chuyện gì vậy?
- Phi Phụng không trả lời mà hỏi lại:
- Chàng thử đoán xem tại sao Đinh Bột đến Sở gia?
- Vệ Thiên Nguyên nói ngay:
- Chẳng phải lão đến để tìm ta hồi gia sao?
- Phi Phụng mỉm cười, nói:
- Đó chỉ là một nửa nguyên nhân.
- Nửa kia thì sao?
- Chàng đoán thử xem.
- Đương nhiên là vì sư muội của ta rồi. Gia gia niên kỷ đã cao nên ta hoặc sư muội phải có một người trở về bầu bạn với lão. Tin tức của Đinh đại thúc quả thật rất nhạy bén, lão nghe tin sư muội đã đến Sở gia nên mới đến đó.
- Nửa nguyên nhân còn lại chàng chỉ biết một mà không biết hai.
- Thế à, vậy hai là điều gì?
- Đinh Bột quả thật có vì sư muội của chàng mà đến nhưng quan trọng nhất là không phải tìm cô ta hồi gia mà vì đại sự cả đời của cô ta.
- Vệ Thiên Nguyên sững người, hỏi:
- Nàng muốn nói cô ta và Sở Thiên Thư?
- Phi Phụng nói:
- Không được sao? Bọn họ đã không cùng phụ lại không cùng mẫu, chẳng qua chỉ là huynh muội trên danh phận mà thôi.
- Vệ Thiên Nguyên nói:
- Ta không có ý phản đối chuyện thành thân của bọn họ, ngược lại, nếu bọn họ có thể kết thành phu phụ thì ân oán giữa hai nhà Tề, Sở cũng được hóa giải.
- Phi Phụng nói:
- Chủ ý này là do Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên đề xuất, sư thúc Tề Cẩm Minh của chàng cũng đồng ý chuyện hôn sự của bọn họ. Đinh Bột chỉ là người chịu ký thác đến tác thành chuyện này mà thôi.
- Nàng ngừng lại mỉm cười rồi nói tiếp:
- Kỳ thực cũng không cần Đinh Bột đến hợp tác, từ chuyện tối qua ở Sở gia cũng có thể nhìn thấy bọn họ là một đôi tâm đầu ý hợp rồi.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Không sai, ta thấy cảm tình của bọn họ không giống như huynh muội trên danh phận. Bọn họ đúng là một đôi tâm đầu ý hợp. Bây giờ thì ta hiểu rồi, thì ra trước đây nàng nói có khả năng có một tin vui đang chờ ta ở Dương Châu, hóa ra là chuyện này.

Phi Phụng hỏi:

- Thế chàng đã yên tâm cho tiểu sư muội của chàng chưa?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta và nàng giống như nhau, đó là hiện tại đã trút bỏ được tảng đá trong lòng.

Trước khi đến Dương Châu, chàng vẫn còn lo lắng là tình cảm của Tề Tấu Ngọc đối với chàng vẫn chưa nguôi.

Sắc diện của Phi Phụng chợt ửng đỏ, nàng nói:

- Chàng nói bản thân chàng là được rồi, bất tất phải lôi kéo cả muội. Chàng cho rằng muội nhất định phải lấy chàng sao?

Bỗng nhiên Vệ Thiên Nguyên thở dài rồi nói:

- Trở lại vấn đề chính thôi, chuyện của tiểu sư muội thì ta có thể yên tâm, nhưng còn một chuyện khác...

Phi Phụng liền hỏi:

- Chàng muốn nói đến tung tích của di thể của Tuyết Quân tử tử?

- Không sai, di thể của cô ta không biết là do ai đưa đi, điều này khiến ta lo lắng quá.

- Thực ra chàng cũng không cần lo lắng, có người đưa di thể của Tuyết Quân tử tử đi không có ác ý với cô ta đâu.

Điều này rất dễ hiểu, người đó muốn hại di thể của Khương Tuyết Quân thì hại ngay tại dương trường, hà tất phải phí công đưa thi thể cô ta ra đi? Lúc này Vệ Thiên Nguyên đã bình tĩnh trở lại, chàng suy nghĩ kỹ rồi gật đầu.

Thượng Quan Phi Phụng nói tiếp:

- Chàng yên tâm, qua vài ngày nữa muội sẽ thay chàng điều tra ra manh mối thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Vậy thì ta cũng thay cô ta cảm ơn nàng trước.

- Chúng ta đã định danh phận phu thê thì chàng không cần phải khách khí như người ngoài. Khương tử tử mà biết chàng quan tâm đến cô ta như thế thì cô ta chết cũng có thể nhắm mắt rồi.

- Ta cũng quan tâm đến nàng như vậy nhưng nàng không biết đấy thôi.

- Ấy, chàng chớ có hiểu lầm, không...

(thiếu trang 158, 159 cuốn 5)

... này không có chuyện gì chứ?

Phi Phụng nói:

- Sau khi chàng đi rồi thì muội phát hiện bên Bình Sơn Đường có mấy người đi qua đi lại rất khả nghi, nhưng toán người mà Đinh Bột nói đều đã đến Sở gia. Đúng rồi, có lẽ vì bọn

chúng điều tra được kết quả là chàng đã đến Sở gia trước nên tưởng rằng muội cũng ở đó. Còn muội thì phát hiện mấy bóng người và thấy chàng lâu trở về nên mới xuất hành đến Sở gia.

Nàng thay Đinh Bộc nói dối nhưng hợp tình hợp lý nên Vệ Thiên Nguyên tin tưởng ngay. Phi Phụng nói tiếp:

- Hy vọng là ngày mai chàng có thể ngồi ngựa được, nếu không thể ngồi ngựa thì cũng có thể ngồi xe. Vì sáng mai chúng ta phải lên đường rời nơi này rồi.

Vệ Thiên Nguyên thở dài rồi nói:

- Tất cả cũng vì ta mà liên quan đến nàng và những người ở đây.

- Chuyện này không liên quan đến chàng. Bọn Tiêu Chí Dao đã biết nơi này nên Công Dã Hoàng và chúng ta không thể không đi. Nhưng qua cuộc chiến ở Sở gia tối qua, bọn người do Tiêu Chí Dao phái đến đã thương vong quá nửa, trước khi bọn chúng điều động trợ thủ đắc lực đến thì chí ít nơi này cũng có thể bình an được vài ngày.

- Thế tại sao chúng ta phải đi gấp như vậy?

- Phụ thân của muội bảo Thân Hồng, Đồ Tráng đến hối thúc muội quay về.

- Thượng Quan thế gia của nàng có chuyện gì chẳng?

- Không phải chuyện đại sự gì, chẳng qua là Bạch Đà Sơn chủ muốn ngồi vào vị trí của phụ thân muội thôi.

- Lệnh tôn được mười ba môn phái ở Tây Vực suy tôn làm tông chủ phải không?

- Không sai, Bạch Đà Sơn chủ muốn mười ba môn phái kia từ nay về sau không tuân theo linh kỳ của gia phụ mà nghe theo hiệu lệnh của lão.

Vệ Thiên Nguyên hừ một tiếng rồi nói:

- Không ngờ lão ta lại có dã tâm đó, thật là không biết tự lượng sức mình.

Phi Phụng nói:

- Chàng cũng chớ quá xem thường lão ta, có thể võ công lão ta không bằng gia phụ nhưng lão ta đã luyện Hàn Băng Chưởng và Hỏa Diệm Lực, hai môn công phu này còn lợi hại hơn Mộ Dung Thùy, do đó chưa chắc gia phụ có thể chế ngự được lão ta. Vả lại lão ta còn có Kim Hồ chuyên dụng độc trợ giúp và thuộc hạ của lão cũng không kém gia phụ.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người trong mười ba môn phái có cam tâm theo lão ta không?

- Điều đó cũng không chừng, muội nghĩ tối thiểu cũng có phân nửa người sẽ theo lão ta.

- Tại sao? Bọn chúng không sợ “bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi” sao?

- Vì điều tốt mà lão ta mang đến cho bọn họ nhất định phải hơn điều tốt mà gia phụ mang đến. Chàng có biết Bạch Đà Sơn chủ đã dùng cây gai đầu chế luyện ra Thần Tiên Dược không? Những năm qua, bằng cách mua bán món dược vật này mà lão ta đã đại phát tài đấy! Vả lại người trong mười ba môn phái cũng có không ít kẻ lỡ uống Thần Tiên Dược.

Vệ Thiên Nguyên chau mày trầm nghĩ:

- “Đối với chuyện tranh danh đoạt lợi ta không cảm thấy hứng thú, nhưng đối với Bạch Đà Sơn chủ thì ta không thể để cho lão tác ác.”

Phi Phụng nói tiếp:

- Bên phụ thân còn thiếu trợ thủ đắc lực. Xảy ra chuyện thế này thì đương nhiên muội phải quay về trợ giúp gia phụ muội.

Nói đoạn nàng chú mục nhìn Vệ Thiên Nguyên như chờ đợi điều gì.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Tục ngữ có câu: “Con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp mẹ chồng”, bây giờ nói ngược lại: “Con rể xấu cuối cùng cũng phải gặp cha vợ thôi.”

Phi Phụng mừng rỡ nói:

- Nghe chàng nói câu thứ nhất, muội tưởng rằng chàng cười muội dung mạo xấu xí. Thì ra là chàng đồng ý cùng muội hồi gia.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Luận về dung mạo thì nàng đi với ta có thể gọi là phụng theo kê, người xấu xí chỉ có thể là ta thôi. Nhưng chữ “xấu” không đơn thuần là chỉ dung mạo, không có bản lĩnh cũng thuộc loại của chữ “xấu” đấy.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Nếu dựa vào bản lĩnh để tuyển đẹp - xấu, thì chàng nên xếp vào hàng mỹ nam tử.

Vệ Thiên Nguyên phá lên cười rồi nói:

- Ta chưa nhờ nàng “khoe nữ tể” mà.

Phi Phụng nghiêm túc, nói:

- Nói chuyện chính đề thôi, gia phụ đang cần một trợ thủ đắc lực như chàng, chàng đã đồng ý cùng muội về giúp gia phụ thì muội yên tâm cho gia phụ rồi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Sao nàng lại nói như thế? Phụ thân của nàng chẳng phải sẽ là phụ thân của ta sao?

- Đúng, muội nói sai rồi. Nhà của muội cũng là nhà của chàng, tại sao lại có thể nói chàng theo muội hồi gia?

- Đáng tiếc là ta đã sớm mất phụ mẫu và cũng sớm trở thành người vô gia khả quy.

- Đừng nhắc đến chuyện thương tâm đó nữa.

- Nói đến Bạch Đà Sơn chủ thì ta không thể không nhắc đến những chuyện đó. Nàng nên biết, hiện tại lão ta chỉ có kế hoạch đối phó với phụ thân nàng mà thôi, nhưng lão ta đã sớm là cừu nhân của ta. Phụ thân của ta tuy không phải là do lão ta sát hại nhưng ám khí mà bọn cao thủ do Từ Trung Nhạc dẫn đến đả thương phụ thân ta là ám khí tẩm độc của Bạch Đà Sơn chủ. Còn nữa, độc dược mà Từ Trung Nhạc đầu độc phụ thân Khương Tuyết Quân cũng do Bạch Đà Sơn chủ lấy từ trong tay thê tử Kim Hồ của lão.

Phi Phụng trầm giọng nói:

- Chàng và phụ thân của muội liên thủ thì nhất định sẽ trả được thù này.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta cũng tin là nhất định có thể. Do vậy ta mới đảo lại câu nàng vừa nói, đó là không phải ta đi giúp phụ thân nàng mà ta muốn được phụ thân nàng giúp đỡ.

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chàng vừa trách muội là xem chàng như ngoại nhân, bây giờ lại đến lượt chàng rồi đấy.

Tuy nói thế nhưng lòng nàng rất vui, vì nàng biết Vệ Thiên Nguyên sẽ không thể rời xa nàng.

*
* *

Qua ngày thứ hai, khi Phi Phụng thức dậy thì thấy Vệ Thiên Nguyên đang thi triển quyền cước ngoài sân viện. Nàng vừa mừng vừa kinh ngạc nói:

- Quyền của chàng đánh rất có lực, xem ra có thể ngồi ngựa rồi đấy.

Vệ Thiên Nguyên thu quyền rồi mỉm cười, nói:

- Không ngờ lần này lại hồi phục nhanh như thế, đừng nói là ngồi ngựa, chạy bộ cũng được nữa đấy.

Phi Phụng nói:

- Tốt, vậy thì lên đường thôi.

Thân Hồng, Đồ Tráng đã chuẩn bị sẵn ngựa chờ đợi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tại sao không thấy Công Dã tiên sinh đâu cả?

Nên biết Công Dã Hoằng tuy là thuộc hạ của phụ thân Phi Phụng, nhưng dù sao lão cũng là chủ nhân một trang viện, theo lễ nghĩa mà nói thì Vệ Thiên Nguyên phải cáo biệt chủ nhân mới đúng.

Phi Phụng nói:

- Lão có chuyện nên đi trước một bước rồi, những bức tự họa tàng trữ ở nơi này cũng đã dọn đi sạch từ tối qua.

Vệ Thiên Nguyên lập tức lên ngựa cùng Phi Phụng đi về hướng Tây. Trên đường đi không có chuyện gì bất trắc, hôm đó đoàn người vượt sông Hồng Hà và đến giờ Ngọ thì ngang qua chân núi Hoa Sơn.

Vệ Thiên Nguyên nhớ lại chuyện ân oán với phái Hoa Sơn nên nói:

- Có lẽ Thiên Cơ đạo nhân đã về đến Hoa Sơn rồi, tối hôm đó lão ta bị ép phải rời Sở gia, không biết lão ta có thêu dệt chuyện thị phi gì nữa hay không?

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Thêu dệt thị phi, sợ rằng khó tránh khỏi đấy.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Có một chuyện mà ta nghĩ tới nghĩa lui vẫn không thông.

- Chuyện gì vậy?

- Ta và Thiên Cơ đạo nhân xưa nay không can hệ gì với nhau, chẳng hiểu vì cớ gì mà hình như lão ta rất hận ta?

- Đó là vì duyên có sư thúc Tề Cẩn Minh của chàng. Lão ta không biết chuyện của chúng ta nên sợ rằng lão ta vẫn xem là nữ tể của Tề Cẩn Minh.

- Thực ra Tề sư thúc và phái Hoa Sơn bọn họ cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, lão ta vu oan cho Tề sư thúc là hung thủ sát hại chưởng môn tiền nhiệm - Thiên Quyền đạo nhân của bọn họ, nhưng chuyện này đã được Thiên Ngộ đạo nhân hóa giải rồi.

- Nếu chàng muốn biết duyên cớ bên trong thì hãy cùng muội lên Hoa Sơn một chuyến.

- Đừng nói đùa, ta còn sợ phải gặp bọn họ ở nơi này gây thêm phiền phức, chúng ta đi nhanh một chút thôi.

Phi Phụng chợt nghiêm dung diện, nói:

- Không phải muội nói chuyện đùa, chàng quên là muội từng hứa với Sở đại hiệp là sẽ hóa giải hiềm khích giữa lão và phái Hoa Sơn sao?

Vệ Thiên Nguyên rùng mình, nói:

- Không sai, đây là một chuyện đại sự. Ta đắc tội tiểu nhân cũng không sao, nhưng Sở đại hiệp vì ta mà đắc tội với phái Hoa Sơn, chuyện này phải do ta đi nói rõ với Thiên Ngộ đạo trưởng mới đúng. Nhưng...

Phi Phụng tiếp lời:

- Nhưng chưa đến thời điểm thích hợp phải không?

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Đúng vậy, hóa giải hiềm khích là một đại sự, nếu chưa nhờ người thông báo trước mà đường đột lên núi thì sợ rằng quá lỗ mãng đấy. Thiên Ngộ đạo trưởng tuy tính tình trung hậu, nhưng chuyện bọn Thiên Cơ bị trục ra khỏi Sở gia e rằng đã tổn hại thể diện phái Hoa Sơn. Vì thế dù Thiên Ngộ đạo trưởng không làm khó dễ chúng ta nhưng sợ rằng đệ tử của lão...

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Sao chàng biết là không có người thông báo trước? Chàng hãy yên tâm, bình nhật Thiên Ngộ đạo trưởng tuy nhu nhược bất quyết nhưng hôm nay chúng ta lên núi thì nhất định lão sẽ không để cho bất kỳ đệ tử nào gây khó dễ cho chúng ta đâu.

Vệ Thiên Nguyên thấy nàng nói chắc chắn như vậy thì bán tín bán nghi, hỏi:

- Thực ra nàng đang giấu ta điều gì vậy?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Đến Hoa Sơn rồi chàng sẽ tự biết thôi.

Vệ Thiên Nguyên chợt nổi tâm hiếu kỳ, mỉm cười nói:

- Nàng luôn là nhân vật thần thông quảng đại, được rồi, để xem lần này nàng thi triển phép thần thông gì?

Đường lên Hoa Sơn rất hiểm trở nên không tiện đi ngựa, vì vậy Phi Phụng để Đồ Tráng ở lại giữ ngựa, nàng và Thiên Nguyên chỉ mang theo Thân Hồng cùng lên núi. Ba người thi

triển khinh công tuyệt đỉnh mà đi, đến Thiên Xích Trảng thì vừa quá ngọ một canh giờ. Thiên Xích Trảng là một khe đá nằm sâu dưới khe vách núi cheo leo, nơi này ngoài ánh sáng bên trên rọi xuống thì xung quanh chẳng thấy được ngoại cảnh gì. Có thể hình dung như một địa đạo, nhưng địa đạo còn bằng phẳng, Thiên Xích Trảng thì dốc đứng chênh vênh chỉ một người đi qua được mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên buột miệng nói:

- Hoa Sơn thiên hiểm, quả nhiên danh bất hư truyền. Vừa rồi đi qua Thương Long Lãnh, ta cho rằng đã qua một tuyệt hiểm, nào ngờ Thiên Xích Trảng còn nguy hiểm hơn Thương Long Lãnh nhiều.

Giữa lúc bọn họ định thi triển khinh công vượt Thiên Xích Trảng thì đột nhiên có hai đạo sĩ xuất hiện. Hai đạo sĩ này đã từng đến Sở gia và cùng từng động thủ với Vệ Thiên Nguyên, đó là Hàm Cốc và Hàm Hư. Hai đạo sĩ này là đệ tử của chưởng môn tiền nhiệm - Thiên Quyền đạo nhân nên vẫn tin lời sư thúc Thiên Cơ đạo nhân của bọn chúng nói, cho rằng chuyện sư phụ bọn chúng bị hại có liên quan đến Vệ Thiên Nguyên.

Vừa thấy Vệ Thiên Nguyên đến thì cả hai lập tức nhìn chàng bằng ánh mắt căm hận và lớn tiếng quát:

- Họ Vệ kia, ngươi còn đến đây làm gì?

Vệ Thiên Nguyên bình thản nói:

- Tại hạ xin cầu kiến quý chưởng môn - Thiên Ngộ đạo trưởng.

Hàm Cốc cười nhạt, nói:

- Ngươi mau quên chuyện ở Dương Châu như thế sao? Ngươi còn có gan cầu kiến chưởng môn của phái Hoa Sơn bọn ta à? Mau cút khỏi nơi này đi.

Vệ Thiên Nguyên kiềm chế nộ khí, nói:

- Tại hạ vì chuyện đó mà đến xin cầu kiến Thiên Ngộ đạo trưởng để giải thích.

Hàm Hư quát lớn:

- Không cần đa ngôn. Lễ thường có qua lại, hôm trước người xúi Sở Kinh Tùng đuổi bọn ta đi thì bây giờ bọn ta cũng chỉ có thể tống cổ người đi thôi!

Thiên Xích Trảng chỉ có thể qua từng người một mà Hàm Cốc, Hàm Hư lại thủ ngay hiểm địa, nếu động thủ thì tất phải có một người rơi xuống vách núi. Bọn chúng nhờ vào lợi thế mà mới dám lên mặt ngăn cản Vệ Thiên Nguyên.

Đương nhiên Vệ Thiên Nguyên không muốn liều mạng với chúng, đang lúc vô kế khả thi thì bỗng nhiên nghe có người gọi:

- Nhị vị sư đệ, không được vô lễ với khách nhân.

Vệ Thiên Nguyên ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hai bóng người xuất hiện trên Thiên Xích Trảng. Một vị là nhân vật đứng hàng thứ ba trong Hoa Sơn Ngũ Lão tức Thiên Sách đạo nhân, vị kia chính là văn sĩ trung niên, Công Dã Hoằng.

Hàm Cốc thấy vậy thì ngăn người một lúc rồi nói:

- Sư thúc, tiểu tử họ Vệ này cũng được gọi là khách nhân của chúng ta sao?

Nói đoạn hấn thâm nghĩ:

- “Dù chưởng môn và Thượng Quan Vân Long có giao tình thì cũng chỉ miễn cưỡng xem Thượng Quan cô nương là khách nhân mà thôi.”

Thiên Sách nói:

- Vị Vệ thiếu hiệp này cũng như Thượng Quan cô nương chính là quý khách mà chưởng môn bảo các người nghênh đón đấy.

Hàm Hư, Hàm Cốc đích thực là phụng mệnh chưởng môn nghênh tiếp khách nhân lên núi, nhưng bọn chúng chưa biết khách nhân là ai. Bây giờ nghe Thiên Sách đạo nhân nói thì cả hai ngẩn người như pho tượng. Bởi lẽ bọn chúng thừa biết vị sư thúc này xưa nay không hề nói dối nên không thể không tin.

Thiên Sách hành lễ và nói:

- Bọn chúng không biết nội tình nên xin Vệ thiếu hiệp chớ trách.

Vệ Thiên Nguyên cũng chẳng biết “nội tình” rốt cuộc là điều gì nên chàng gượng cười, nói:

- Tối hôm đó tại Sở gia, tại hạ...

Chàng muốn nói mấy lời tạ lỗi nhưng chưa nói ra thì Thiên Sách đạo nhân đã cướp lời, nói:

- Chuyện tối hôm đó thật là một trường hiểu lầm, xin đừng nhắc lại làm gì. Tệ chưởng môn đang chờ đợi, mời ba vị khách quý theo bản đạo thượng sơn.

Càng nói lời càng khách khí, ngay cả Thân Hồng cũng được liệt vào hàng khách quý.

Có Thiên Sách đạo nhân dẫn đường nên tự nhiên Hàm Hư, Hàm Cốc không dám ngăn chặn. Khi ba người vừa vượt qua Thiên Xích Trảng thì Công Dã Hoằng vội bước lên trước hành lễ tham kiến.

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Ta đến hơi muộn chẳng?

Công Dã Hoằng lắc đầu, nói:

- Tiểu thư đến rất đúng lúc, mọi chuyện đã được Thiên Ngô đạo trưởng an bày xong, chỉ chờ tiểu thư đến mà thôi.

Lúc này Vệ Thiên Nguyên mới rõ, thì ra Công Dã Hoằng rời Dương Châu trước một ngày là phụng mệnh Phi Phụng đến liên lạc với chưởng môn phái Hoa Sơn. Chỉ có điều chàng không biết lão nói: “Mọi chuyện đã được an bày xong” là những chuyện gì.

Ý nghĩ chưa dứt thì bỗng nghe tiếng chuông “boong... boong” từ trên đỉnh núi truyền xuống, thanh âm chấn động người nghe.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc, nói:

- Chuông được đánh từ trên đỉnh núi phải không? Tại sao tiếng chuông truyền đến nơi này mà còn vang lớn như thế?

Rõ ràng đây không phải là tiếng chuông thường đánh sớm tối của một đạo quán, vì không những Vệ Thiên Nguyên cảm thấy kỳ quái mà ngay cả Hàm Cốc, Hàm Hư cũng hiện xuất thần sắc kỳ dị trên mặt.

Thiên Sách đạo nhân giải thích:

- Đây là tiếng chuông triệu tập môn nhân của tề phái. Chuông này đặt tại Lăng Hư Các trên đỉnh núi, trọng lượng nặng đến năm ngàn bốn trăm cân nên một khi đánh lên thì âm thanh vang đến mười dặm. Nếu không có đại sự phát sinh thì không được đánh chuông.

Hàm Cốc ấp úng hỏi:

- Chúng... chúng ta vừa trở về tối qua... tại... tại sao lại có đại sự gì phát sinh?

Thiên Sách bình thản nói:

- Khách quý thượng sơn chẳng phải là một đại sự sao?

Phi Phụng nói:

- Đạo trưởng nói đùa rồi, bọn tiểu nữ phận thuộc hàng văn bối, được mời lên núi đã là vinh dự, có đâu là đại sự gì.

Vệ Thiên Nguyên cũng không tin tiếng chuông vừa rồi là vì chàng mà đánh, nhưng chàng lại biết thêm một chuyện, thì ra việc lên Hoa Sơn hôm nay là Phi Phụng đã được Thiên Ngộ đạo trưởng mời từ trước.

Thiên Sách mỉm cười, nói:

- Không giấu gì các vị, hôm nay tề phái có chuyện vui lớn, nhưng nếu các vị không đến thì chuyện lớn này có muốn vui cũng chẳng được. Vì thế, nghênh đón khách quý và chuyện vui lớn tuy là hai nhưng có thể hợp làm một.

Hàm Hư, Hàm Cốc là những nhân vật đứng đầu trong đệ tử đời thứ hai mà chẳng biết được chuyện gì nên trong lòng bất giác không vui. Cả hai cùng nghĩ:

- “Là đại sự gì? Thiên Sách sư thúc còn biết mà tại sao chưởng môn không nói với bọn ta?”

Thiên Sách đạo nhân lại tiếp tục dẫn đường, một hàng bảy người thi triển khinh công vượt qua Hôi Tâm Thạch, Bách Xích Hiệp. Ứng Sầu Giản là mấy thế núi hiểm yếu rồi mới đến được Hoa Sơn đỉnh. Trước mắt hiện ra lầu các uy nghi và vị thế như cuộc cờ. Tuy chưa từng qua nơi này nhưng Vệ Thiên Nguyên đã biết đó là Quần Tiên Quán, nơi đệ tử phái Hoa Sơn trú ngụ. Trước Quần Tiên Quán là một thảm cỏ bằng phẳng và rộng lớn, nơi đó có đông đảo đệ tử phái Hoa Sơn tụ tập.

Thiên Sách đạo nhân cao giọng bẩm báo:

- Khách quý đã đến!

Đệ tử phái Hoa Sơn lập tức xếp thành hai hàng chỉnh tề. Thiên Ngộ đạo trưởng đích thân bước ra nghênh đón.

Thiên Ngộ đạo trưởng lấy lễ tiếp đãi tuy nằm trong tiên liệu của Vệ Thiên Nguyên nhưng chàng không ngờ lại long trọng đến thế. Không những chàng cảm thấy ngạc nhiên mà

rất nhiều đệ tử phái Hoa Sơn cũng cảm thấy lễ nghênh khách dường như hơi có phần thái quá.

Thiên Cơ đạo nhân hừ một tiếng rồi lạnh lùng nói:

- Chưởng môn sư huynh, vị khách nhân họ Vệ này là đệ tử của Tề Cẩn Minh đấy.

Thiên Ngộ thản nhiên:

- Ta biết rồi. Nhưng ta đã sớm nói với sư đệ là Tề Cẩn Minh không liên can gì đến chuyện chưởng môn tiền nhiệm của chúng ta bị hại.

Lão nói thế là có ý trách Thiên Cơ không nên vô lễ với khách nhân.

Xưa nay Thiên Cơ ngang ngược đã quen thói, còn Thiên Ngộ thì nhân hậu nhu nhược, tuy mang danh là chưởng môn nhưng phần lớn mọi chuyện là do Thiên Cơ quyết định. Bây giờ nghe sư huynh có ý trách mình thì sắc diện của Thiên Cơ chợt ửng đỏ, lão nói:

- Đệ cũng không đoán định Tề Cẩn Minh là hung thủ, nhưng đương kim vô địch võ lâm, nhân vật có thể sát hại Thiên Quyền sư huynh chỉ đếm trên đầu ngón tay nên việc Tề Cẩn Minh bị hiềm nghi là không tránh khỏi.

Thiên Ngộ nghiêm sắc diện, nói:

- Ta nói hấn không liên can là đương nhiên bao gồm ý bị hiềm nghi trong đó.

Thiên Cơ vẫn chưa chịu thôi, hỏi tiếp:

- Căn cứ vào đâu mà sư huynh cho rằng như vậy?

Thiên Ngộ chậm rãi nói:

- Đợi một lát nữa ta sẽ nói cho tất cả đệ tử bản phái cùng nghe!

Thiên Cơ tỏ vẻ nghi ngờ, trầm nghĩ:

- “Xưa nay lão ta đều nghe theo lời và làm theo kế của ta, tại sao hôm nay đột nhiên thay đổi? Lẽ nào...”

Lão nghi thần nghi quỷ trong bụng nhưng không dám nói ra nên đành lặng lẽ thối lui.

Thiên Ngộ đưa Phi Phụng và Thiên Nguyên vào ngồi ở vị trí khách quý rồi sau đó mới tuyên bố khai hội với đệ tử phái Hoa Sơn:

- Vụ án chưởng môn tiền nhiệm - Thiên Quyền chân nhân của bản phái bị sát hại đến nay vẫn chưa được phá giải, trên dưới trong bản môn không ai là không đau lòng. Thiên Ngộ ta kế nhiệm chưởng môn, là người có chức trách nên càng cảm thấy hổ thẹn. Cũng may là hôm nay đã tìm được manh mối nên hy vọng sẽ sớm điều tra được hung thủ.

Lão vừa dứt lời thì lập tức có mấy đệ tử tranh nhau hỏi:

- Kẻ nào là nghi hung, xin chưởng môn nói ra!

Thiên Ngộ khoát tay ra hiệu cho chúng đệ tử bình tĩnh lại rồi mới chậm rãi nói tiếp:

- Mọi người không cần nôn nóng, muốn nêu ra nghi hung thì phải có chứng cứ, trước tiên chúng ta nên tra cứu lại nguyên nhân cái chết của tiền chưởng môn.

Thiên Cơ không tiện mở miệng nên đưa mắt ra hiệu cho Hàm Hư. Hàm Hư liền hỏi:

- Tiên sư bị người ta ám toán mà chết, vậy thì còn tra cứu nguyên nhân cái chết gì nữa?

Thiên Ngộ nói:

- Không sai, tiền chưởng môn bị ám toán mà dẫn đến thân vong. Nhưng người còn nhớ chuyện hôm đó không?

Hàm Hư nói:

- Hôm đó sư phụ tiếp được một phong thư do Tiễn đại tiên sinh nhờ Cái Bang dùng bồ câu đưa thư chuyển đến. Hì hì, nói đến phong thư này là có liên quan đến một vị khách quý đấy, đệ tử có thể nói ra không?

Trong lúc nói, song mục của hắn nhìn Vệ Thiên Nguyên trừng trừng.

Thiên Ngộ nói:

- Ta nghĩ vị khách quý này sẽ không quan tâm đâu, người cứ nói đi.

Hàm Hư hăng giọng rồi nói:

- Xin lượng thứ cho tại hạ nêu đích danh, vị khách quý đó chính là Vệ Thiên Nguyên. Nói ra có chút bất kính, nhưng khi đó rất nhiều bằng hữu trên giang hồ coi Vệ tiên sinh là... là...

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Tại hạ biết, thậm chí đến hôm nay cũng còn rất nhiều người coi tại hạ là ma đầu. Người không phải kiêng kỵ gì, có sao cứ nói vậy là được.

Hàm Hư nói tiếp:

- Vệ tiên sinh tự biết mình là tốt rồi. Còn nhớ năm đó trong võ lâm phát sinh một đại sự, đó là chuyện Vệ tiên sinh đả thương Từ Trung Nhạc ở Lạc Dương khiến lão này phải chuyển về kinh sư lánh nạn. Lão này biết Vệ tiên sinh sẽ tằm thù nên mời hai vị bằng hữu của lão ta cùng phát Anh Hùng Thiếp mời võ lâm đồng đạo lai kinh giúp lão ta đối phó với Vệ tiên sinh. Một trong hai vị bằng hữu của Từ Trung Nhạc là Tiễn đại tiên sinh.

Thiên Ngộ nói:

- Nhưng trong phong thư mà Tiễn đại tiên sinh nhờ Cái Bang dùng bồ câu chuyển đến lại giải thích theo một cách khác.

Hàm Hư nói:

- Không sai, trong phong thư đó Tiễn đại tiên sinh nói rằng lão không muốn bị cuốn vào vòng thị phi nên bảo chúng ta cũng không nên tham gia vào chuyện này. Chính vì cảm thấy phong thư và Anh Hùng Thiếp mâu thuẫn với nhau nên tiên sư hoài nghi tất phải có một bên là giả, do đó mới triệu tập trưởng lão bản môn để thương lượng xem thử có nên đứng ngoài cuộc hay không. Lần thương lượng đó, đệ tử và Hàm Cốc sư huynh cũng may mắn được tham dự. Thương lượng chưa có quyết định thì sư phụ bảo giải tán, ngày mai nói tiếp, nào ngờ giải tán chưa được nửa canh giờ thì sư phụ đã bị trúng độc thủ...

Thiên Ngộ nói:

- Bây giờ xem lại thì phong thư đó chẳng có gì kỳ quái. Bởi lẽ Tiễn đại tiên sinh cùng phát Anh Hùng Thiếp với Từ Trung Nhạc là giả mạo. Chuyện lai kinh lánh nạn của Từ Trung Nhạc, thực ra chỉ là đến nhờ cậy Tiêu thế gia. Bọn người do Từ Trung Nhạc mời đến

đối phó với Vệ thiếu hiệp, tuy cũng có kẻ trong giới hiệp nghĩa đạo nhưng đại đa số là thuộc hạ của Tiêu Chí Dao.

Hàm Hư nói tiếp:

- Nhưng tiên sư chưa hề biết những chuyện đó. Thậm chí tiên sư còn chưa có chủ ý đi kinh sư hay không?

Vệ Thiên Nguyên lên tiếng:

- Người hoài nghi tại hạ vì sợ lệnh sư lai kinh đối phó mình nên tiên hạ thủ vi cường chăng?

Hàm Hư nói:

- Dù có ý định đó thì người cũng không đủ bản lĩnh. Nhưng tại hạ chỉ có thể nói, người không phải là kẻ hành tung mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nói vậy có nghĩa người hoài nghi hung thủ là do tại hạ sai khiến?

Hàm Hư lạnh lùng nói:

- Tại hạ không nói như thế. Vì chưởng môn đã nói chuyện không liên quan đến Tề gia nên ta đành phải tin lời chưởng môn thôi.

Ý hấn muốn nói, hấn vẫn hoài nghi hung thủ là Tề Cẩm Minh, mà Tề Cẩm Minh là sư thúc Vệ Thiên Nguyên nên hấn hoài nghi Vệ Thiên Nguyên có liên quan đến chuyện này.

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Chỉ cần các hạ tin tại hạ không đủ bản lĩnh là được rồi. Tất cả những lời khác, tại hạ không cần phải nói nữa.

Thiên Ngộ đạo trưởng hắng giọng rồi nói:

- Chuyện ngoài đề không cần phải nói thêm. Trở lại vấn đề chính, Hàm Hư sư diệt đã nói rõ tình hình đương thời rồi. Chúng ta vừa nghe tiếng hô hoán của chưởng môn và chạy đến xem thì chưởng môn đã trúng độc thủ, hung thủ thì biến mất tung tích. Đương kim võ lâm, người thắng được tiền chưởng môn sư huynh không nhiều, đừng nói là Vệ Thiên Nguyên không có bản lĩnh đó, dù là thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu, chưởng môn phái Thiên Sơn Đường Gia Nguyên, Tề Yến Nhiên, Tề Cẩm Minh, Thiếu Lâm phương trượng Thống Thiển thượng nhân, nếu đánh lén chưởng môn sư huynh thì trong một chiêu cũng không thể khiến Thiên Quyền sư huynh vong mạng được. Nhưng kết quả là chưởng môn sư huynh bị chưởng lực chấn tác mà chết, các vị không cảm thấy kỳ quái hay sao?

Đệ tử phái Hoa Sơn vừa thì quả nhiên đều cảm thấy kỳ quái. Hàm Hư tiếp tục hỏi:

- Vậy theo cao kiến của chưởng môn sư thúc thì tiên sư chết vì lý do gì?

Thiên Ngộ nói:

- Ta không muốn suy đoán lung tung, nhưng ta lại muốn nói đến một chuyện kỳ quái khác. Trong nửa năm trước khi Thiên Quyền sư huynh bị sát hại thì tinh thần của người hình như kém hơn trước đó, người thường cảm thấy mỗi mệt rã rời. Hôm thương nghị cũng vì tinh thần bất an nên chưa có quyết nghị mà người vẫn không thể tuyên cáo bảo lưu.

Thiên Cơ đạo nhân lên tiếng:

- Trong nửa năm đó chính là thời gian tiền chưởng môn tu luyện nội công tâm pháp thượng thừa. Tiền chưởng môn vì công việc bản phái bận rộn nên không thể bế môn tu luyện nên đành tranh thủ luyện công vào những lúc rảnh rỗi. Có thể vì nóng lòng cầu thành trong việc luyện công nên mới có bệnh thái như vậy. Nhớ lại Thiên Quyền sư huynh cũng từng nói, người sợ rằng đó là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma!

Thiên Ngộ nói:

- Tuyệt đối không phải là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma, cũng không phải là duyên cớ cầu tiến trong việc luyện công!

Thiên Cơ liền hỏi:

- Vậy chưởng môn nói là tại vì sao?

Ngữ khí câu này không được tự nhiên lắm.

Thiên Ngộ nói:

- Chuyện này tốt nhất là nhường cho Thiên Toàn sư đệ nói ra.

Thiên Cơ sững người, kêu thất thanh:

- Thiên Toàn, hắn...chẳng phải là hắn đã....

Lời của Thiên Cơ chưa dứt thì đương trường có hai người bước ra. Một là Thiên Toàn đạo nhân, từng là trưởng lão của Hoa Sơn phái. Người kia càng gây sự chú ý hơn, đó là nhị công tử của Đường gia Tứ Xuyên - Đường Hy Vũ.

Sắc diện của Thiên Cơ đạo nhân biến thành xanh lợt, lời của lão cũng dường như bị đóng băng một cách đột ngột:

- Đường nhị công tử, đa tạ công tử đã giúp đỡ tề phái.

Thiên Ngộ với địa vị là chưởng môn nhân phái Hoa Sơn bước ra trước hành lễ tiếp đãi và mời Đường Hy Vũ ngồi. Sau đó, lão mới trở lại chủ vị rồi tạ tội với Thiên Toàn đạo nhân trước mặt chúng nhân:

- Thiên Toàn sư đệ, hoan nghênh người quay về bản môn. Chuyện ngày trước đều do ta hành sự không đúng nên mới hiểu lầm nỗi khổ tâm bảo vệ bản môn của sư đệ.

Thiên Toàn vội hành lễ và nói:

- Đây là một trường hiểu lầm, sư huynh không cần tự trách. Hôm đó tính khí của đệ cũng không được tốt lắm, đã không tìm cách làm rõ sự hiểu lầm, mà còn lặng lẽ rũ áo ra đi. Chưởng môn sư huynh không chấp trách còn cho phép đệ trùng quy bản môn thì đệ đã vô cùng cảm kích rồi. Xin sư huynh chớ tự trách nữa.

Theo quy luật võ lâm, kẻ bị trục xuất khỏi môn phái mà muốn về thì tất phải được đại hội đồng môn thông qua. Nhưng nếu tự ý rời bản môn thì khi xin quay về chỉ cần chưởng môn cho phép là được.

Lúc này Thiên Cơ đạo nhân không dám bước ra phản đối nữa. Hàm Cốc, Hàm Hư vì đã nghe chưởng môn nói là chuyện sư phụ bọn chúng bị hại không liên quan đến Tề gia, mà hiện tại chính là lúc điều tra nguyên nhân cái chết. Bọn chúng tuy còn nhiều hoài nghi

nhưng cũng đành chờ đợi xem kết quả điều tra nguyên nhân cái chết như thế nào rồi mới lên tiếng.

Thiên Toàn đạo nhân tính tình cương trực nên quan hệ với đồng môn không được tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi xấu. Hàm Cốc, Hàm Hư đều không phản đối thì đương nhiên số đệ tử còn lại của Hoa Sơn phái càng không phản đối.

Thiên Ngộ thấy chúng nhân không ai lên tiếng bèn nói:

- Thiên Toàn sư đệ, xin người hãy nói ra nguyên nhân cái chết của tiền chủ môn.

Thiên Toàn hắng giọng rồi nói:

- Bệnh thái của Thiên Quyền sư huynh trước khi bị hại thật là kỳ quặc, đệ tử cũng từng hoài nghi là do việc nóng lòng cầu tiến trong luyện công mà dẫn đến như vậy. Đệ tử cũng từng vì chuyện này mà thỉnh giáo Tề Yển Nhiên lão tiền bối. Tất nhiên là được sư môn sư huynh đồng ý rồi đệ tử mới đi.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Người và Tề gia giao tình rất thân, chuyện này mọi người đều biết. Người thích khi nào đi bái kiến Tề Yển Nhiên là chuyện riêng của người, cần gì phải giả vờ mượn danh nghĩa của tiền chủ môn.

Ý lão muốn nói ra Thiên Toàn bịa đặt ra di ngôn của tiền chủ môn bởi lẽ “tử vô đối chứng”.

Không ngờ Hàm Hư lại lên tiếng nói:

- Đệ tử cũng từng nghe tiên sư nói qua chuyện này. Tiên sư nói, muốn phán đoán có phải vì luyện công thất thường mà sinh bệnh hay không thì cần phải có kiến thức quảng bác về võ học. Đương thế võ lâm chỉ có hai nhân vật đạt đến tiêu chuẩn này, đó là Thượng Quan Vân Long và Tề Yển Nhiên. Tiên sư nói, người vốn muốn đi thỉnh giáo Tề Yển Nhiên nhưng vì công việc bận rộn nên đành tạm gác lại. Đương thời có Thiên Toàn sư thúc tại trường. Thiên Toàn sư thúc nói: “Sư huynh thân phận là chủ môn một phái, dù có thể đi được thì cũng không tiện thỉnh giáo người khác, chi bằng hãy để tiểu đệ đi.”

Đã có Hàm Hư chứng thực chuyện này thì Thiên Cơ tự nhiên không thể biện bác được nữa.

Thiên Ngộ hỏi:

- Tề Yển Nhiên đã nói thế nào?

Thiên Toàn chậm rãi đáp:

- Lão hỏi về bệnh thái của Thiên Quyền sư huynh rồi lại thử nội công của đệ tử, cuối cùng lão phán đoán đây không phải là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma và hoài nghi có một nguyên nhân khác.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Lời của Tề Yển Nhiên có thể tin tưởng hoàn toàn sao?

Thiên Toàn nói:

- Không sai, đệ tử tuy rất khâm phục võ học của Tề Yển Nhiên, nhưng cũng sợ phán đoán của lão có sai lầm. Do đó, đệ tử quyết định lấy bản thân mình để thử, đệ tử bế quan bốn mươi chín ngày luyện nội công tâm pháp thượng thừa của bản môn mà Thiên Quyền sư huynh dày công nghiên cứu. Kết quả thế nào mọi người đều đã biết, tuy đệ tử chưa đến kỳ hạn mà đã khai quan nên nguyên khí ít nhiều bị hao tổn, song đến hiện giờ vẫn chưa thấy có bệnh trạng như Thiên Quyền sư huynh.

Nên biết, Thiên Toàn dùng bốn mươi chín ngày để luyện nội công tâm pháp thượng thừa là có thể nói đã “nôn nóng cầu tiến” hơn Thiên Quyền đạo nhân nhiều.

Thiên Ngộ gật đầu rồi nói:

- Không sai, đó là một phản chứng rất hay để chứng minh tinh thần bất thường của tiên chưởng môn trong thời gian nửa năm đó không phải vì nóng lòng cầu tiến trong việc luyện công mà gây ra.

Hàm Hư chợt nhớ lại một chuyện, nên hỏi:

- Thiên Toàn sư thúc, Tề Yển Nhiên hoài nghi bệnh của tiên sư là do một nguyên nhân khác, nhưng hình như sư thúc chưa nói ra nguyên nhân đó. Thế lão ta phán đoán nguyên nhân bệnh là gì vậy?

Thiên Toàn nói:

- Đó chỉ là một cách phán đoán của Tề Yển Nhiên, đương thời vẫn chưa thể đưa ra kết luận nên ta không dám tự tiện nói ra.

Thiên Ngộ nói:

- Được, vậy thì bây giờ sư đệ có thể nói rồi đấy.

Lời này vừa phát ra thì thần sắc của đệ tử phái Hoa Sơn lộ đầy nghi ngờ. Bởi lẽ ý của câu này khá rõ, tức là phán đoán của Tề Yển Nhiên khi đó đã có thể làm kết luận ở hiện tại rồi.

Thật là:

“Lãnh hữu bệnh nhân án trung án.

Hà tâm tích ác tự nhiên kinh.”

-- o O o --